

ПЛАНИНСКА СУТРИНА

На пжть

Горо ле, горо зелена,
шума зелена, букова,
пжтя ми не е отъ тука,
ала отъ тука ще мина,
че имашъ сѣнки дебели
и бистра вода студена!
Горо ле, горо зелена,
шума зелена, букова!

Козарка

Бодри, весели звънци
чуруликать като птички,
съсъ звънциѣ пѣшъ ти
и усѣщашъ, че си птичка;
тука, срѣдъ горитѣ диви
ти си толкова щастлива!

Малка, весела козарко,
съ ясни пролѣтни очи,
свежи горски теменуги
свѣтятъ въ твоитѣ коси
и ти радвашъ се, че можешъ,
татко ти кога се труди
и оре земята моренъ,
и ти съ него да се трудишъ.

— Хей, Сърдитке, где се губишъ? —
ти подвиквашъ съ бодъръ гласъ.
— Стой, Пъструшке, ще те сграбчи
вълкътъ, щомъ не си при насъ! —
И подвиквашъ, и се смѣешъ
и берешъ цвѣтя, и пѣешъ.

А козицитѣ се гонятъ
между младитѣ листа,
като весела сърна
тичашъ ти и твоя смѣхъ
като слънчевъ дъждъ се рони.

Бодри, весели звънци
чуруликать като птички,
съсъ звънциѣ пѣшъ ти
и усѣщашъ, че си птичка;
тука, срѣдъ горитѣ диви
ти си толкова щастлива!

Ехо

Чудна девойка живѣе
въ тая зелена гора,
пѣсень когато запѣя,
чувамъ да пѣе и тя.

Моитѣ думи повтаря
още на следния мигъ;
викамъ ли, тя отговаря
съ весель и радостенъ викъ.

Дѣдо ми казва: — Тя лови
нашитѣ думи съ ржка
и да се върнатъ отново,
имъ поставя крила.

Тая девойка е Ехо.
Ето я въ тия гори,
щомъ ти извикашъ ѝ „Ехо!“
— Ехо! — Отреща звучи.
Чуй я тя вика ти: „Ехо!“

Богданъ Овесянинъ